

Początek uzasadnienia. Wyrokiem z dnia 26 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach w sprawie z powództwa T. M. przeciwko Zespołowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę, zasądził od Zespołu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz T. M. kwotę 7.500 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. Zasądził od Zespołu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz T. M. kwotę 1.545 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.425 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. i od kwoty 120 zł od dnia 16 czerwca 2014 r. Zasądził od Zespołu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz T. M. kwotę 1.050 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od dnia 1 czerwca 2014 r. do 30 października 2015 r. Zasądził od Zespołu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz T. M. rentę na zwiększone potrzeby w wysokości 2 zł 50 gr miesięcznie, począwszy od dnia 1 listopada 2015 r., oddalił powództwo w pozostałej części. Nieuiszczone koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa i odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu. Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy sprostował oczywistą omyłkę w wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 26 marca 2018 r. w ten sposób, że w pkt. 4 sentencji w miejsce słów 2 zł 50 gr wpisał słowa 75 zł. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 25 stycznia 2014 r. powódka idąc chodnikiem przed blokiem, w którym mieszkała zawadziła nogą o wystającą kostkę nawierzchni i przewróciła się. Zdarzenie ubezpieczeniowe miało miejsce po zmierzchu. Tego dnia padał śnieg, ale było odśnieżane, a drzwi, którymi zakryte było zapadlisko i chodnik przykryte było niewielką warstwą śniegu. Dalej Sąd ustalił, że w wyniku tego zdarzenia powódka doznała złamania nasady dalszej kości prawego przedramienia, które zostało powikłane Zespołem (...), skutkujące niewielkim upośledzeniem funkcji nadgarstka i znacznym upośledzeniem funkcji palców od 2 do 5. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki z tego tytułu wyniósł 15%. Sąd ustalił również, że w wyniku zdarzenia cierpienia powódki były dość znaczne przez 3 miesiące. Potrzebowała wówczas opieki osób trzecich przez, po 4 do 6 godzin dziennie, a przez kolejne 3 miesiące po dwie godziny dziennie. Po tym okresie nadal powódka potrzebuje opieki przez jedną godzinę dziennie. Na podstawie, tak..., przejmując, na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd stwierdził, że stan drogi od, za stan drogi odpowiada pozwany jako zarządca i Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki jest zasadne, jeżeli chodzi o zadośćuczynienie i odszkodowanie, przy czym przyjął, że zadośćuczynienie jest zasadne w kwocie 30.000 zł. Jednakże biorąc pod uwagę, że powódka, w ocenie Sądu Rejonowego, przyczyniła się do zajścia wypadku w 75 procentach, na podstawie art. 445 k.c. zasądził na jej rzecz kwotę 7 i pół tysiąca, tysiąca złotych tytułem zadośćuczynienia. Orzekając o kosztach odszkodowania, Sąd Rejonowy przyjął, że powódka potrzebowała pomocy osób trzecich przez 3 miesiące po 5 godzin dziennie i przez kolejne 3 miesiące po dwie godziny dziennie, co dało kwotę 5.800 zł, przy zastosowaniu stawki 10 zł za godzinę. Przyjmując, że powódce przysługuje w tym, w zakresie roszczenie co do 25%, dało to kwotę 1.425 zł. Dalej Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione roszczenie powódki w zakresie zwrotu kosztów dojazdu w wysokości 480 zł i z tego tytułu zasądził kwotę 120 zł, natomiast z tytułu zwiększonych potrzeb powódki, wynikających z faktu, że nadal potrzebuje ona pomocy osób trzecich w wymiarze jednej godziny dziennie za okres od czerwca do października, od czerwca 2014 do października 2015, Sąd ustalił rentę w wysokości 4.200 zł pomniejsz... i pomniejszając ją o 75%, zasądził kwotę 1.050 zł, zaś na przyszłość od listopada 2015 r. rentę w wysokości po 75 zł. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c., przyjmując, że powódka zgłosiła roszczenie pozwanemu w lutym 2014 r. Na podstawie artykułu 102 k.p.c. nie obciążył powódki kosztami procesu. Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyły obie strony, przy czym powódka zaskarżyła wyrok w części, to jest w pkt. 5, w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo o zadośćuczynienie, o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, co do dalszej kwoty 22.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Dalej w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie za koszty opieki osób trzecich, co do dalszej kwoty 10.995 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie związane z kosztami dojazdu, co do dalszej kwoty 360 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo o rentę na zwiększone potrzeby, ponad zasądzoną w pkt. 4 wyroku rentę w wysokości 75 zł miesięcznie, to jest, co do kwoty dalszych 270 zł miesięcznie, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 do dnia 31 grudnia 2015 oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. I w pkt. 1 i 2 w zakresie, w jakim Sąd w sposób nieprawidłowy określił odsetki od zasądzonych kwot odpowiednio 7 i pół tysiąca złotych i 1.545 zł, jako odsetki ustawowe w miejsce odsetek ustawowych za opóźnienie. Powódka zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w toku postępowania oraz dokonanie przez Sąd niewłaściwej oceny przeprowadzonych dowodów, w szczególności dowodu z przesłuchania powódki, skutkujące przyjęciem, że Sąd, przez Sąd, iż powódka przyczyniła się do skutków zdarzenia wywołującego szkodę i to w stopniu aż 75%, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego i zeznań powódki powinna prowadzić do wniosku, że powódka w ogóle nie przyczyniła się do skutków zdarzenia. Dalej skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 362 k.c., poprzez jego błędne zastosowanie, pomimo że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego obiektywnie nie wynika, aby możliwe było przypisanie powódce jakichkolwiek nieprawidłowości czy naganności w jej zachowaniu lub by zachowanie to było w określonym stopniu zawinione, a które to potencjalne zachowanie mogłoby stanowić punkt wyjścia do ustalenia stopnia ewentualnego przyczynienia powódki do powstałej szkody, a w konsekwencji możliwości odpowiedniego pomniejszenia należnych jej świadczeń. Naruszenie artykułu 445 § 1 k.c., w zw. z art. 444 § 1 k.c., w zw. z art. 420 paragraf..., k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy art. 420 k.c. nie obowiązuje i nie obowiązywał też w dacie wypadku, nie ma on więc zastosowania do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Artykułu 444 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż powódce nie przysługuje odszkodowanie z tytułu kosztów pomocy osoby trzeciej za okres od sierpnia 14..., 2014 r. do końca października 2015 r. oraz uznanie, iż odszkodowanie w kwocie 5.800 zł rekompensuje wszelkie koszty wynikłe z wywołania rozstroju zdrowia. Artykułu 444 paragraf 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż kwota 75 zł miesięcznie stanowi odpowiednią rentę z tytułu zwiększonych potrzeb. Artykułu 481 paragraf 2 k.c. poprzez brak uwzględnienia w wyroku zmiany przepisów dotyczących odsetek, poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r., a wynikających z Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy k.c. oraz niektórych innych ustaw. W oparciu o przedstawione zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dalszej kwoty 22.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Dalszej kwoty 10.995 zł, tytułem odszkodowania za opiekę osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Dalszej kwoty 360 zł tytułem odszkodowania związanego z kosztami dojazdu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty. Dalszej kwoty 270 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca, za okres od dnia 1 listopada 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, za okres od 1 stycznia 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat do dnia zapłaty. Zmianę rozstrzygnięcia w zakresie odsetek od kwot zasądzonych w punktach 1 i 2 wyroku, poprzez zasądzenie tych kwot z odsetkami ustawowymi do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów za I Instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem II Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. Apelację w tej sprawie wniósł również pozwany, który zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie punktów 1, 2, 3, 4, i 7 wyroku. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, poprzez uznanie, że pozwany nie naprawił chodnika, na którym powódka doznała uszczerbku na zdrowiu i w ten sposób przyczynił się do zaistnienia szkody, przy jednoczesnej konstatacji, że powódka idąc do domu wiedziała, że w tym miejscu jest uszkodzony chodnik, a mimo to kontynuowała przemieszczanie się obraną trasą. Wystarczy spojrzeć na zdjęcie - karta 29, aby każdy miał świadomość, że płyty chodnikowe i drzewi wystają, a co za tym idzie stanowią przeszkodę i są niestabilne. Aby uniknąć zdarzenia wystarczała niewielka zmiana trasy, pół do, pół metra do jednego metra, nawet jeżeli na trawniku było mokro. Jednakże powódka nie podjęła takiej decyzji i świadomie

weszła w obszar zapadliska, co nakazuje przyjąć, że nawet sugerowane przez Sąd zabezpieczenie i oznaczenie terenu w taki sposób, aby ostrzeżenie było wyraźne i widoczne, i nie można było się znaleźć w obszarze zagrożenia w wyniku zwykłej lekkomyślności czy niedbalstwa nie pozwoliłoby uniknąć zdarzenia, z uwagi na akcentowaną przez Sąd naganną postawę powódki. Uznanie przyczynienia się pozwanego do postania szkody w 25 procentach, mimo jednoczesnej, kategorycznie negatywnej oceny zachowania powódki, które w istocie było jedyną przyczyną zaistniałego zdarzenia, bowiem jak stwierdza Sąd, powódka od kilku miesięcy codziennie pokonywała trasę obok zapadliska. Doskonale zdawała sobie sprawę z jego wielkości oraz przeszkód, jakie istnieją w jego obszarze. Pomijając nawet fakt, że warstwa śniegu była cienka i wszystko było widoczne, a ponadto mimo braku wskazania przez powódkę faktycznej przyczyny upadku, bowiem jak słusznie podkreśla Sąd I Instancji powódka tak naprawdę nawet dokładnie nie wie o co się potknęła i przedstawia trzy różne wersje - płyty, drzwi i bliżej nieokreślone poślizgnięcie. Błędną i sprzeczną z obowiązującymi przepisami oceny zachowania pozwanej spółki polegającą na stwierdzeniu, że po stronie pozwanej leżał obowiązek zabezpieczenia i oznaczenia terenu w taki sposób, aby ostrzeżenie było wyraźne i widoczne i nie można było się znaleźć w obszarze zagrożenia w wyniku zwykłej lekkomyślności czy niedbalstwa w sytuacji, gdy żaden z obowiązujących przepisów prawa nie nakładał na pozwanego takiego obowiązku. Po drugie, naruszenie prawa materialnego, to jest artykułu 361 paragraf 1 k.c., w związku z artykułem 362 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przyczynienia się pozwanego do powstania u powódki szkody na osobie, w sytuacji gdy nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy między przypisywanym pozwanemu zaniechaniem, brakiem zabezpieczenia i oznaczenia terenu a szkodą powódki, skoro powódka świadomie weszła w obszar zagrożenia i to w tak nieostrożny sposób, że doszło do jej upadku, a przy tym tak naprawdę nawet dokładnie nie wie o co się potknęła i przedstawia 3 różne wersje. B) Artykułu 361 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu odpowiedzialności częściowej pozwanego za szkodę wyrządzoną powódce, w sytuacji, gdy stwierdzone przez Sąd zaniechanie pozwanej Spółki nie było sprzeczne z obowiązującymi przepisami. Żaden przepis nie nakładał na pozwanego zabezpieczenia i oznaczenia terenu w taki sposób aby ostrzeżenie było wyraźne i widoczne i nie można było się znaleźć w obszarze zagrożenia w wyniku zwykłej lekkomyślności czy niedbalstwa. W związku z tym skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 26 marca 2018 r., przez oddalenie powództwa w całości a nadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za obie Instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego, zaś pozwany wniósł o oddalenie apelacji powódki. W dniu 27 marca 2018 r. powódka złożyła wniosek o uzupełnienie wyroku, który zapadł w niniejszej sprawie, przez orzeczenie do jakiej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe w zakresie zadośćuczynienia z pkt. 1 wyroku, przez orzeczenie do jakiej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe w zakresie odszkodowania z pkt. 2 wyroku. Orzeczenie, co do roszczenia o zasądzenie skapitalizowanej renty w kwocie po 200 zł miesięcznie zgłoszonego w punkcie 3 pozwu za okres luty, maj 2014 r. i orzeczenie, co do odsetek ustawowych, co do roszczenia skapitalizowanej renty zasądzonej w punkcie 3 wyroku. Nadto o orzeczenie co do zasądzonej w pkt. 4 wyroku renty na zwiększone potrzeby w zakresie jej płatności z góry czy z dołu, terminu płatności, ustawowych odsetek na wypadek uchybienia terminowi płatności. Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach uzupełnił wyrok, wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie I C 155/15, w ten sposób, że po pkt. 2 dodał punkt 2.a, w brzmieniu "zasądza od Zespołu (...) sp. z o.o. w W. na rzecz T. M. kwotę 50 zł tytułem skapitalizowanej renty z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r., oddalając powództwo w pozostałej części". Punkt 2, uzupełnił wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z 26 marca 2018 r. w sprawie I C 155/15, w ten sposób, że w pkt. 4 po słowie "roku" dodaje "do 10, do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia powyższych terminów płatności, oddalił wniosek w pozostałej części". Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach z urzędu sprostował oczywiste omyłki w wyroku uzupełniającym Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 2 kwietnia 2019 r. w ten sposób, że A) dotychczasową treść punktu 3 oznaczył jako pkt. 4, przed którym dodał pkt. 3 o treści - 3) Uzupełnić wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie I C 155/15, w ten sposób, że w pkt. 3 po słowie "roku" wpisać "z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2015 r." B) W punktach 1 i 2 w miejsce, w miejsce błędnie wpisanej litery "i" wpisać prawidłowo "jedynekę rzymską". Wydając wyrok uzupełniający z dnia 2 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy wskazał w zakresie roszczenia o skapitalizowaną rentę za okres luty, maj 2014 r., że wówczas powódka po wypadku przyjmowała leki. Koszt, uzasadniony koszt leków zgodnie z opinią biegłego wynosił około 30 do 50 zł miesięcznie i w tym zakresie uzupełnił wyrok na, na podstawie art. 444 paragraf 2 przyznając odszkodowanie dla powódki, co do renty na zwiększone potrzeby. Pozwany złożył apelację od tego

wyroku uzupełniającego, zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie punktów 1, czyli w części w jakiej Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50 zł tytułem skapitalizowanej renty z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r., w pkt. 2 i 3 według numeracji sprecyzowanej postanowieniem Sądu Rejonowego w Brzezinach z 16 kwietnia 2019 r. w przedmiocie sprostowania wyroku. Wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez uznanie, że pozwany przyczynił się do zaistnienia szkody, uznanie przyczynienia się pozwanego do powstania szkody w 25 procentach, mimo jednoczesnej i kategorycznie negatywnej oceny zachowania powódki w wyroku z dnia 26 marca 2018 r. Błędną, sprzeczną z obowiązującymi przepisami ocenę zachowania pozwanej powódki, polegającą na stwierdzeniu, że po stronie pozwanej leżał obowiązek zabezpieczenia i oznaczenia terenu w taki sposób aby ostrzeżenie było wyraźne i widoczne i nie można było się znaleźć w obszarze zagrożenia w wyniku zwykłej lekkomyślności czy niedbalstwa w sytuacji, gdy żaden z obowiązujących przepisów prawa nie nakładał na pozwanego takiego obowiązku. Dalej naruszenie prawa materialnego w postaci art. 361 kodeksu..., § 1 k.c. w zw. z art. 362 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu przyczynienia się pozwanego do powstania u powódki szkody na osobie, w sytuacji gdyby nie zachodził adekwatny związek przyczynowy pomiędzy przypisywanym pozwanemu zaniechaniem, brakiem zabezpieczenia i oznaczeniem terenu o wypadku a szkodą powódki, skoro powódka, jak wskazuje Sąd w wyroku z dnia 26 marca 2018 r. świadomie weszła na obszar zagrożenia i to w tak nieostrożny sposób, że doszło do jej upadku. A przy tym tak naprawdę nawet dokładnie nie wie co się, o co się potknęła i przedstawia trzy różne wersje - płyty, drzwi i bliżej nieokreślone poślizgnięcie. Dalej naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu odpowiedzialności częściowej pozwanego za szkodę wyrządzoną powódce, w sytuacji gdy stwierdzone przez Sąd zaniechanie pozwanej Spółki nie było sprzeczne z obowiązującymi przepisami. W związku z tym skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 2 kwietnia 2019 r. wydanego w sprawie prowadzonej pod sygnaturą I C 155/15 i oddalenie powództwa w całości. Zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa postępowania, kosztów postępowania za obie Instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zarządzenie połączenia obu spraw do łącznego rozpoznania. Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanego. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Jeśli idzie o apelację pozwanego, który kwestionuje zasadę swojej odpowiedzialności, to należy stwierdzić, że zarzuty w tym zakresie, co do ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego i oceny prawnej są niezasadne a apelacja podlega oddaleniu. Odpowiedzialność pozwanego wynika z przepisu art. 415 k.c. Podnoszone przez pozwanego argumenty, że jest wyłącznie administratorem i w braku współpracy Wspólnoty Mieszkaniowej i Zakładu (...) nie był w stanie naprawić chodnika, bowiem nie, nie dysponował odpowiednimi środkami finansowymi, nie zasługują na uznanie. Administrator określonego terenu winien dbać o to aby poruszanie się po terenie było bezpieczne i podejmować w tym celu wszelkie dostępne środki. Nawet jeżeli Wspólnota Mieszkaniowa i Zakład (...) nie mogło się porozumieć w sprawie usunięcia zapadliska i nie wyasygnowały określonych środków finansowych aby zrobił to pozwany, to zawsze pozostawała możliwość takiego zabezpieczenia niebezpiecznego dla pieszych miejsca aby nie doszło do wypadku. Tymczasem miejsce to nie tylko nie zostało wyłączone z ruchu pieszych ale nawet nie zostało w żaden sposób oznaczone. Dlatego za absolutnie niezasadny zarzut należy uznać zarzut naruszenia przepisu art. 361 § 1 k.c. i art. 362 k.c. poprzez niewłaściwe przyjęcie przyczynienia się pozwanego do powstania u powódki szkody na osobie, w sytuacji, gdy nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy między przypisywanym pozwanemu zaniechaniem a szkodą powódki, skoro powódka świadomie weszła w obszar zagrożenia i to tak w nieostrożny sposób, że doszło do jej wypadku. Sąd Okręgowy w całości tego zarzutu nie podziela, jak również nie uważa aby pozwany przyczynił się do powstania szkody, bowiem pozwany jest odpowiedzialny za szkodę której doznała powódka. Dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja pozwanego uległa oddaleniu. Przechodząc w tym miejscu do apelacji powódki należy stwierdzić, że zasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w kontekście przyczynienia się powódki do powstania szkody a zatem naruszenia również przepisu art. 362 k.c. Sąd Okręgowy w całości nie podziela oceny prawnej zdarzenia szkodzącego, przedstawionej przez Sąd Rejonowy, nie dostrzegając w zdarzeniu przyczynienia się powódki do powstania szkody. W sposób nieprawidłowy i niedający się pogodzić z zasadami logiki Sąd Rejonowy obarcza powódkę odpowiedzialnością za zaniedbania w wykonywaniu obowiązków przez pozwanego jako zarządcy, zamiast uznać, że staranny zarządca winien usunąć przeszkodę z ciągu komunikacyjnego a w braku takiej możliwości winien odcinek drogi stanowiący zagrożenie wyłączyć z ruchu. Sąd I Instancji twierdzi, że to pieszy powinien uważać, czy na drodze nie ma przeszkód, które mogą być przyczyną wypadku. Sąd Rejonowy zdaje się

nie zauważać, że z ciągów komunikacyjnych nie korzystają wyłącznie osoby sprawne fizycznie ale również dzieci, osoby starsze, osoby z dysfunkcjami fizycznymi i chodnik powinien być dla nich bezpieczny, nie stwarzać zagrożenia zwłaszcza, że jak wynika z materiału dowodowego w dacie zdarzenia był przykryty warstwą śniegu, co dodatkowo utrudniało dostrzeżenie miejsca niebezpiecznego. Dlatego za zasadne Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji powódki w zakresie naruszenia przepisów o przyczynieniu się do powstania szkody a co za tym idzie obniżenia należnego powódce zadośćuczynienia i odszkodowania, to jest art. 444 i 445 k.c., przyjmując, że takiego przyczynienia nie było. W konsekwencji Sąd Okręgowy podwyższył kwotę zadośćuczynienia do kwoty 30.000 zł, uznając, że jest to kwota adekwatna do doznanej krzywdy. Co do odszkodowania z tytułu opieki osób trzecich, od początku kiedy nastąpiła, nastąpiło zdarzenie szkodowe, czyli od lutego 2014, od lutego 2014 r. do października 2015 r. daje to kwotę 10.800 zł, przy przyjęciu kwoty 10 zł za jedną godzinę opieki. Wobec tego, że jak wynika z opinii biegłego powódka będzie wymagała w dalszym ciągu opieki w wymiarze jednej godziny dziennie, zasadne było przyznanie powódce renty na zwiększone potrzeby, płatnej od miesiąca listopada 2015 r. i renta ta jest zasądzona w wysokości 300 zł, czyli 30 godzin w ciągu miesiąca. Odszkodowanie w pełnej wysokości, to jest 480 zł przysługuje również powódce za koszty dojazdu. W pozostałym zakresie powództwo uległo oddaleniu jako wygórowane. Również apelacja w tym zakresie została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. Na zasądzone na podstawie art. 98 k.p.c. w pkt. 5 koszty procesu złożyły się, opłata od pozwu w wysokości 839 zł, wynagrodzenie biegłego w wysokości 1.239 zł i wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 2.417 zł. Sąd Okręgowy oddalił również apelację pozwanego skierowaną do wyroku uzupełniającego, w zakresie zasądzenia na rzecz powódki kwoty 50 zł, tytułem skapitalizowanej renty za okres 4 miesięcy po wypadku, czyli luty, maj 2014 r. dotyczące zwiększenia potrzeb związanych z kosztem zakupu leków, które zgodnie z opinią biegłego wynosiły około 30 do 50 zł miesięcznie, bowiem zarzuty apelacji w tym zakresie były tożsame z zarzutami skierowanymi do wyroku z dnia 26 marca 2018 r., to jest pozwany negował zasadę swojej odpowiedzialności, uznając, że w całości winę za wypadek ponosi powódka. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego od wyroku uzupełniającego.

[(...):34:34.002]